

stinus, Gregorius M. et Arnobius : « Honoramus sane memorias eorum tanquam amicorum aut sanctorum hominum Dei... Quis autem audivit aliquando stantem Sacerdotem ad altare etiam super sanctum corpus Martyris ad Dei honorem cultumque constructum, dicere in precibus : offero tibi sacrificium, Petre vel Paule vel Cypriane? cum apud eorum memorias offeratur Deo, qui eos et homines et martyres fecit, et sanctis suis Angelis cœlesti honore sociavit; ut ea celebritate et Deo vero de illorum victoriis gratias agamus, et nos ad imitationem talium coronarum eodem invocato in auxilium, ex illorum memoriae renovatione adhortemur? » Gentiles suis Deastris singulis pereaque sua templa, altaria, sacrificia et sacerdotia constituant; et quos fatentur improbos, etiam dæmones sacrificiis et precibus honorant; nos vero sanctis duntaxat Angelis ceu fidelibus Dei servis cultum divino longe inferiorem impendimus; cacodæmones vero ex obsessis etiam corporibus, accepta a Deo potestate, ejicimus, ut ab iis, nos rogemur, quos Ethnici rogant, nos timeamur ab iis, quos Ethnici adorant.... Nos denique nee Cruci, nec imaginibus aut reliquis Sanctorum divinitatis quidquam inesse credimus. Etiam ante Salvatoris imaginem non quasi ante divinitatem prosternimur; sed illum adoramus, quem per imaginem aut natum aut passum, sed in throno sedentem recordamur. At gentiles astra, clementa, simulacra ipsa aut Deos omnino esse, aut divinitatem in iis residere, atque ideo divinis honoribus afficiendos esse arbitrantur.

Digna est, quæ ex toto perlegatur, dissertatio ARNOBII diu in castris versali, omniaque Idolomanie arcana edocti, L. VI. cont. Gentes, sub finem. Vide etiam hanc in rem, de Cultu Sanctorum et Imaginum P. THOM. HOLZKLAU Institut. Theol. de Deo Incarn.

Obj. V. Religio paganica suos habuit cultores undequaque honestos et virtuosos, ita ut datæ fidei, sobrietatis, temperantiae, pudicitiae et fortitudinis eximia reperias documenta inter Paganos, qui non omnino omnes aut ita delirabant, aut ita furebant circa cultum suorum Numinum, prout nuper assertum fuit.

RESP. Vera virtus ex fine dignoscenda atque aestimanda est. Quæcumque grandia patravit antiquitas ethnica, non ex studio laudis et gloriae divinae, sed ex spiritu superbiae et laudis propriæ cupidine profecta sunt; vera proin virtutis laude carent. Et virtus sit, quæ parum boni, mali vero plurimum aspersit factis Gentilium? foedatur Lucretia nolens, et se dolori impar trucidat; quid non hic mali? servat fidem Attilius Regulus datam hostibus? idem atheus præstat in suam vel patriæ gloriam. Sobrius ac temperans miles Romanus prædicatur; sed idem ferro et flammis universum orbem invadit, succedit, depopulatur. Et virtus sit ibi, ubi sunt secretae, non raro manifestæ Gentilium abominationes, quas nec ipsi scriptores ethnici siluerunt, et nervose insectatus est PAULUS?

Sint vero etiam ac fuerint inter ethnicos ethnici « per honesti, inquit ARNOBIUS, sed audire deposcimus, quot sint aut fuerint numero..... unus, duo, tres: at genus humanum non ex bonis pauculis, sed ex ceteris omnibus estimari convenit ». Et nehi pauculi quidem honesti ex Idolatria, sed ex spiritu, qui ubi vult spirat. Et vere pauculi, cum in celeberrimis ac sapientissimis Rebus publicis, Romæ, Athenis et Corinthi summa flagitia in aris et templis

honorata fuerint, sacrificiis in publica probra, festis et solemnitatibus in nefandas helluationes deterrimaque spectacula degenerantibus,

§ III. COROLLARIA.

Quam igitur verum est, Deum ceu Ens summum, perfectissimum, necessarium et infinitum nonnisi unum esse et unicum esse posse; tam falsum est, quod Gentes vel ex lumine naturali illam veritatem pervidere non potuerint. Testis est S. CYRILLUS, quod gentiles Philosophi Deum unum maximum, creatorem, rectorem et conservatorem hujus universi agnoverint, a quo alii Dii omnes dependant. ONATUS Pythagoræus scribit : « imperat omnibus Deus is, qui virtute præstat; hic universum mundum moderatur et continet; reliqui Dii cœlum eodem, quo tota rerum universitas motu decurrent, primum illum Deum ordine sequentes ». CICERO : « Deus (inquit) alio modo intelligi non potest, nisi ut mens soluta et libera, omnia sentiens et movens ». ARISTOTELES : « omnes homines affirmant, Deos esse sub imperio ».

De Poetis testatur S. CHRYSTOSTOMUS orat XXXVI. « Poetæ omnes primum principemque Deum universe parentem appellant rerum omnium ». ORPHEUS, SOPHOCLES et PLAUTUS dicunt : « qui est Imperator Divum atque hominum Jupiter ». VIRGILIUS : « o pater, o hominum Divumque æterna potestas! ». HORATIUS : « qui res hominum et Deorum temperat horis ». OVIDIUS : « moderantem cuncta Deorum ». BEROSUS de Chaldaëis scribit, quod Bero sive Jupiter ipsis fuerit creator Universi. STRABO de Æthiopibus, quod unus ipsis Deus immortalis fuerit causa omnium. De Persianis ZOROASTER, quod inter suas leges hanc Dei descriptionem habuerint : « Ens est primum, æternum, immortale, sine socio aut æquali, a se existens perpetuum ». De Romanis et Græcis constat, quod solum Jovem dicerent Optimum, Maximum; ac idem fere Historici (Rochefort, Du-Tertre, et Sagard) testantur de Indianum, Sinarum, Africe et Americæ populis. Addit Cl. HOOCKE, quod calumniæ loco haberent Gentiles, si plures Deos a se invicem non dependentes ab ipsis coli, Christiani edicerent.

SECTIO IV.

DE RELIGIONE MAHUMETANA.

§ I. PRÆCOGNITA.

Nihil tam vesanum ac impium, quod Rousseau non effutiat. Emili Tomo III. summopere dilaudat Religionem, que tres admittat Revelationes, per quam intelligit Mahometismum, ceu systema ævi nostri genio accommodatum magis, et præ cæteris Religionibus maxime cohærens. Hauc quoque blasphemiam exprimit CHUBBIS in opere suo posthumo. Pejus vero delirant alii

et pessime blasphemant, qui non tantum æquiparant Mahumetismo Christianismum, quantum ad utriusque propagationem ac conservationem; sed una cum EDELMANNO aut quovis alio impiissimo auctore libri (de tribus Impostoribus) et Mosen et Christum et Mahumetem eadem imposturæ infamia contaminant. Patescit omnibus mysterium iniquitatis inauditum, ubi de Mahumete, Mahumetis Alcorano et Mahumetis secta, veriora, at simul probosissima viderint.

§ II. THEMATA.

I. Mahumes impostor omnium maximus fuit.

PROBATIO. Impostor facinorosissimus est, qui Dei prophetam se dicit cœlitus submissum ad instituendam Religionem, cum non sit nisi mercatura, frandibus, latrociniis et armis inclitus, homo ferus et mulierosus; qui tot vesanos ac impios tradat errores, quot capita doctrinæ; quot doctrinæ suæ discipulos, tot latrocinantes Saracenos; quot raptus et colloquia cœlestia, tot aniles fabulas; quot miracula, tot putida mendacia hominibus imponat; qui sacras Scripturas V. ac N. T. commendat, et ubique tamen totus est in eo, ut pessumdet utrumque; quem suimet contribules quamvis rudes, ob defectum miraculorum (quibus novam doctrinam suam ad instar Mosis et Christi stabiliret), ceu insanum impostorem cum tota familia proscipserunt; qui demum ut sceleratissimus fuit, auctore coelo scelestus esse voluit. Hec vero omnia quam exakte convenient Mahumeti, nemo ignorat, nisi ROUSSEAU, aut EDELMANNUS aliquis, aliasve Theista, egregii scilicet Mahumetismi encomiastæ, ipsi nihilo meliores Mahumete.

Notum quippe omnibus est, quod Mahumes ære proprio gravis, ut regio[n]is propriæ imperium capesseret, novæ Religionis jecerit fundamenta: notum, quod collectis opibus inflatus et suffultus latrociniis suorum sequacium in prophetam et principem se erexerit: notum, quod suis asseclis bellum predationemque præceperit dicens, se non cum miraculis, sed cum armis a Deo missum esse: notum, quod capi et interfici mandaverit eos omnes, qui suæ sectæ associari, nec tamen prædones esse voluerint: notum, quod comitialem, quo laborabat, morbum ementitis visionibus et colloquis cum Gabriele Archangelo oculere solitus: notum, quod desertus a plerisque, ex urbe Medina ceu pseudo-propheta ejectus fuerit: notum, quod prodigii nihil aliud proferre potuerit, quam Lunæ scissæ redintegrationem, suam ad cœlos subvectionem, Cameli secum locutionem, aut similes nænias: notum, quod, cum miracula ab eo peterentur, ea jam ceu inutilia rejecerit, ut quæ neminem olim converterint; jam increpaverit suorum auditorum infidelitatem, quæ eruptura alioqui pleno fonte prodigia sua cohipeat; jam fassus fuerit (quod primum dici debuerat) se non ad patranda miracula, sed ad aperiendam salutis viam emissum esse: notum, quod negaverit Christum, se dixisse Filium Dei, quod Mariam Christi matrem cum sorore Mosis confuderit; quod non Christum, sed alium ejus loco a Judæis cruci affixum assuerit: notum, quod uxores duxerit ad minus quindecim; pellices, quantum voluit; quod uxores duas repudiaverit, conjugem sui liberti suam fecerit, et quod mulierum commercio ad orationem accendi se diceret:

notum quod ut orta ex his scandala tolleret, per blasphemam scurrilitatem diceret, concessam sibi privilegio Numinis singulari facultatem, que sibi placerent, mulieribus fruendi.

Hæcine nota et necessaria sanctitas in Institutore Religionis, effusa in venerem libido, omnisque pudoris ac continentiae exterminium? hæcine divinitas missionis, velut Antichristum quemdam pro viribus agere vere Religionis subversorem, qui vitam inter facinora transactam pari morte claudet, propinato scilicet a muliercula veneno, ad experiendum, sitne Mahumes amicus Dei, an sycophanta?

II. Mahumetis Alcoranus absurditatum, contradictionum et blasphemiarum plenissimus est.

PROBATI. Satis esto, ad exhibendam Alcorani summam impietatem, præcipua ejus capita recensere. Capite II. Deum quidem diligi vult, non vero ex toto corde: Cap. LX. inimicorum dilectionem omnino prohibet: Cap. VI. orationem commendat, sed orantibus præfert strenue pugnantes: Cap. III. ad eleemosynas hortatur, sed deprædationes omnino præcipit: Cap. II. jejunium præsertim mense Ramadan indicit, sed post diurnam inediā noctem in comeditionibus et libidine transigi permittit: Cap. XVII. scribit, Deum præcepisse Angelis, ut Adamum adorarent, et omnes dempto Beelzebub paruisse: Cap. XXXII. vetat Alcoranum suum vocari in quæstionem; a Christianis vero sue Religionis exposcit demonstrationem: Cap. XXXVIII. docet Mahumes, Alexandrum M. venisse ad fontem, in quo sol quiescebat: Cap. LXIV. fabulatur, magnam Lunæ partem sibi in manicam delapsam esse, sed remissam iterum, ut sua Lunæ rotunditas restitueretur: Cap. XLIII. Deum pro se orare singit: Cap. LVI. singit Deum sibi præcipientem, jura menta delere: Cap. LXXXVII. Deum jurare ait per ventos siccos et imbriferos, dæmonesque licitorum et illicitorum discretores: Cap. XLIII. cuivis uxores quatuor ingenuas permittit, quin tot uxores, quot alere quis possit; easque pro arbitrio dimittendi et mutandi facultatem passim concedit, sibi vero a Deo in omnes mulieres datam esse facultatem seu emptas, seu donatas, seu amitæ, seu materteræ filias, seu volenti gratis succumbere cupientes, ut pro suo velle illas possit vel adjungere, vel semovere, et prius abjectis, si placeant, iterato uti: Cap. III. damnados asserit omnes, qui Alcoranum non servaverint: Cap. XI. Judeos etiam et Christianos salvos fore pronuntiat: Cap. XIX. converti nolentes ad Mahumetismum jubet interfici: Cap. XII. LIV. LXXXVIII. in beatitudinem suis constituit paradisum, ubi dulcisimæ sint aquæ pomaque multimoda, fructus varii et decentissimæ ac mundissimæ mulieres, puellæ, quas ducent beati, cum oculis claris et immensis, quorum albuges candidissimæ et pupillæ nigerrimæ; ubi vasim vitreis et argenteis potus velut zinziber soporifer ex fonte Zelsibil administrabitur; ubi vestes sericas et deauratas juvenes induent; ubi timentes possidebunt hortos palmarum et vitium, puellasque consocias et consimiles; hoc est enim donum, optimaque remuneratio Dei.

Num quid vero his absurdius reperias vel apud idololatras? videlicet qualis Legislator vere epicureus, talis lex et Religio; et qualis, nempe bruta

Religio, talis est beatitudo, quae brutis conveniat magis, quam aut sapienti philosopho, aut fidei et ingenuo homini.

Vide NATAL. ALEX. Dissert. IV. in Hist. Eccl. Seculi VII... PRIDEAUX et Joannem GAGNIER in vita Mahumetis.

III. Mahumetismus Secta omnium falsissima et turpissima est.

PROBATIO. Religio sic dicta Mahumetana pro auctore suo et capite habet virum a perjurio, incestu, fornicatione, adulteris, viduarum et patriæ suæ devastatione famosum. Quippe fraudibus Mahumetis sua debet initia Mahumetismus, armorum violentiae suam diffusionem, conservationem et amplificationem servili timori atque ignorantiae turpissimæ, quam vi ipsius legis Mahumetanae ne liceat quidem depellere Alcorani discussione et veritatis accuratiore perquisitione. Tradit et tenet Mahumetismus dogmata de Deo, de Officiis et Fine ultimo hominis Deo ac homine indignissima, permittingdo polygamiam a Christo vetitam, repudium ab eodem reprobatum adstruendo, et libidinibus omnia complendo; uti constat ex Alcorano. Totam hominis justitiam absolvit externis ablutionibus et projecta dudum a Deo circumcisione corporis, quam tertio decimo ætatis anno ad Ismaelis imitationem peragit. Sacrificium plane nullum habet contra sensum et morem omnium gentium, quibus inde ab humana origine pro præcipuo cultu divino semper erant sacrificia.

Et quis ausit, hoc monstrum Religionis cum sanctissima castissimaque Christi Religione comparare, aut illam divinitus institutam prædicare? Nemo certe alias, quam qui ipse, sicut Mahumetis irreligio, omni Religione caret, mortalium pessimus ac turpissimus.

Obj. I. Si Mahumetismus totus quantus a recto et vero deficit; qui potuit tam celeri per Asiam, Africam et Europæ magnam partem propagatione efflorescere? qui potuit inter tot vices de Christiana fide progressus in seculum jam duodecimum perdurare? qui demum valuit ea majestate ac felicitate Imperii quævis Imperia Christiani nominis superare?

RESP. Quasi vero non fuerint majores progressus Ethnicæ superstitionis, et multo latior per antiquum Babylonis Romæve gentilis Imperium servitus Idolorum; quam ipsi tamen Mahumetani ceu impietatem detestantur? Ecur, qui ex vastitate Imperii Ottomannici amplitudinem Mahumetismi dimetiuntur, non etiam computant illos Musulmanos, qui hodie manifesteræ superstitionis pertæsi magno numero deflectunt ad Atheismum? Cur non innumeros fere inter ipsos Mahumetanos recensent Christianos, qui licet a se, vel a communione Romana disjuncti, Mahumetismum omnes execrantur? Cur non recolunt ex recentioribus Annalibus clades maximas Saracorum vel in Hungaria acceptas a Christianis, quibus non raro arma, luna et caudæ illorum Crucis Christi substratae jacuerunt? Cur tantopere extollunt sectam, cuius amplitudo et temporaria felicitas non tam rationum momentis, quam armis procuratur? et de qua (eo quod carni et sensibus tam plene indulget, ut nullam habeat difficultatem in dogmatibus et vix ullam in factis) mirum potius est, sed Christi promissis adscribendum, quod totum

orbem necdum impleverit? Ecur autem illud prodigium longe maximum non commemorant, quod Religio Christiana (quam sensibus et concupiscentiis adversa, quam carni et voluptatibus inimica, quam mundanæ gloriæ ac omnibus vitiis infesta; tam virtutum maxime arduarum et actuum vere heroicorum in suimet Victoria cum primis studiosa), non obstante tot seculorum dirissima persecutione, atque ipso etiam in sinu Mahumetismi, ejusque promissionum ac illecebrarum, persistiter hactenus, persistatque?

Obj. II. Testantur Annales veteres ac recentiores, plerasque gentes ad Religionem quoque Christianam aut illectas, aut vi et armis compulsas fuisse. Id de Imperatoribus Orientis et Occidentis in Seculo IV. et V. certum quoad idololatras; nec minus certum de Germanis, Hungaris, Normannis, Suevis et Danis in posterioribus Seculis; non ergo hic modus propagandi Religionem prejudicat Mahumetismo.

Ita BAYLE in Dictionario Critico, artic. *Mahomet*.

RESP. Quantum sit discrimen inter illas Ethnicon et Mahumetanorum furias ad suam irreligionem orbi obrudendam, ac inter Christianismi per orbem propagationem, discat BAYLIUS ex LACTANTIO: « at nos contra (inquit sub initium Seculi IV.) non expetimus, ut Deum nostrum, qui est omnium, velit, nolit, colat aliquis invitus, nec si non voluerit, irascimur.... et cum tam nefanda perpetimur; ne verbo quidem reluctarnur, sed Deo remittimus ultionem, non ut ii faciunt, qui defensores Deorum suorum videri volunt, et sœviunt efferati adversus non colentes ». L. IV. Inst. c. 20. Et quid demum armis Christianorum, hoc est, docendo, patiendo et moriendo per tria priora secula effectum? Vixdum a Constantino sublatum est vexillum Crucis ac libertatis Christianæ, et Romanus orbis, quin totus pene occidens atque oriens Christianum se vidit et obstupuit.

Esto igitur, quod dominante jam Religione Christiana rebelles adhuc tanto lumini gentes aliquæ armorum metu transierint ad Christi sacra; sic quippe consultum etiam nolentibus, quando quid bonum esset, nescirent; at metu tamen cessante, magno pietatis affectu Christum et Christi fidem coluerunt. Sed Mahumetismus arma habet pro essentiali regula; armis propagata fuit supersticio Mahumetis, cuius non nisi arma in ore, in corde, in manu gerentis effatum hoc erat præcipuum, « miraculis sibi opus non esse, armis Religionem suam stabilendam ».

Obj. III. Nec desunt tamen sua Mahumetismo prodigia; videlicet quod sepulchrum Mahumetis sublime pendeat medio in templo: quod Alcoranus e celo submissus et per Gabrialem ad Mahumetem fuerit delatus: quod Mahumes celos cœlorum concenderit, ac ibi hanc sententiam arabice scriptam legerit; « non est Deus praeter Deum, ejusque propheta est Mahumes »: quod voci prophetæ columba obedierit, et haec illius aurem ore suo leniter percusserit....

RESP. Somnia! non pendet, sed humili jacet sepulchrum impostoris; quod si peuderet, vi magnetica elatum penderet; quid in hoc miraculi? Non e celo demissum, sed ex orco submissum potiori jure dixeris Alcoranum, in quo nihil ullibi deprehendas dignum majestate Religionis, nisi forte in primo jamdum Capite, quod inscribitur de vacca. Raptus Mahumetis ad cœlum,

quem Mossæmi Doctores inter ipsos Mahumetanos plerique aestimant ceu nocturnam visionem, nobis fabula est, donec Archangelus Gabriel, qui solus itineris divini comes fingitur, illius veritatem edoceat; alioqui credendum cuivis pseudo-propheœ et tenebrioni de suis prodigiis enarranti, si citra ullam probationem habenda sit fides. Idem esto judicium de columba, de camelo, et de quavis alia simili naenia Alcorani.

Quam ergo putidum est, quod Incredulos non pudeat, ejusmodi præstigias Mahumetis omni evidentiæ facti destitutas, et unius Mahumetis, hominis aperte mendacis, improbi, luxuriosi et ambitiosi testimonio nixas in medium asserre, non alio consilio, quam ut miracula Christi et Christianorum tantopere testata, et Religionem sexcentis jamdum annis ante Mahumetem iisdem stabilitam evertant?

Obj. IV. Doctrina fere omnis Alcorani a superstitione vindicari potest, si dicatur Mahumes in multis locutus parabolice aut allegorice, ad eum fere modum, quo Christus in Evangelio ad beatitudinem adumbrandam cibi, potus et mense typis utitur.

Atque hoc non ita pridem RELANDUS præstitit in Libro. *La Religion des mahométans, exposée par leurs propres Docteurs.* 1721:

RESP. Christus allegorias, quas hinc inde suæ doctrinæ admiscuit, alibi et ipse, et per suos Novæ Legis præcones abunde dilucidavit. Nullius etiam depravati sensus latebat hic suspicio, ubi Christus virgo et virginis filius castimoniam, quam ipse impense coluit, per suos voluit prædicari; constitutens paradisi gaudia in visione Dei, et a resurrectione etiam nuptias procul amandans. Mahumetismi autem vita omnis cum ad venerea fuerit projecta, totaque ejus felicitas in mulieribus, quis credat hausisse hircum sua e limpidis fontibus spiritualium gaudiorum? et quis suorum de rudi plebe discipulorum, non omnia Magistri verba, juxta mores et vitam Magistri litteraliter interpretatus, suam fidem, mores et felicitatem posuerit in carnis mundique illecebris ac voluptatibus?

RELANDUS, Missionarios æque ac alios quosvis, qui rem habent cum Mahumetanis, admonet, sedulo cavendum esse, ne illam sententiam *La Ellah, Ellalah Mahomed vesul Allah*, vel per jocum repeatant, alias vel morte plectendi, prout non ita pridem incauto juveni greco contigit; vel ejuranda erit fides Christiana: item ut ne in rabiem agantur Mahumetani (nunquam sic convertendi), abstineant a dicteriis vel in Alcoranum, vel in Mahumetem, et ne quid falsi huic imponant; sed potius ad instar dubii aut inquisitionis in mores, in missionem, in librum Mahumetis deducant ex absurdis ad absurdiora, quo possit Mahumetanus seipso, ni stipes sit, colligere Mahumetis, Alcorani ac Mahumetismi perversitatem. In hoc profecto laudem meretur **RELANDUS**; non item quod in suis vindiciis Mahumetismi a crimibus falso impactis, adstruere videatur salutis possibilitatem pro omni Religione. Hoc enim quamvis tentari possit a Turca; a scriptore autem Christiano plane abhorret.

SECTIO V

DE VETERUM PAGANORUM ET MAHUMETANORUM TESTIMONIIS PRO
VERA RELIGIONE.

§ I. PRÆCOGNITA.

Tametsi Paganicæ ac Mahumetanae superstitionis probra omnium oculis pateant ad proborum omnium detestationem, ut adeo Verae Religionis summus sit honos, divexari ab ejusmodi hostibus, a quorum summa impiate illius sanctitas foto celo distat ; attamen increduli cum suo VOLTAIRIO, quo veram ac præprimis Christianam Religionem novis identidem conviciis prostituant, ad Ethnicos confugint, sic fere argutati : Si Mundo condito coæva est Revelatio; si Religio Mosaica a Deo instituta tot seculis effloruit ; si fides Christiana Dei filium auctorem habuit, qui tot tantisque signis et suam et suæ Religionis divinitatem comprobavit in Palæstina Romani Imperii tam spectabili provincia; eccur Revelationes istæ omnium seculorum scriptoribus ethnicis incognitæ fuere ? Eccur Romæ , Romano Senatui, Romanis Imperatoribus tempore Christi de Christo et miraculis Christi nihil unquam innotuit ?

At vertamus arma incredulorum in ipsos incredulos : si nunquam in Mundo existit Revelatio seu Mosaica seu Christiana, certos præferens divinitatis characteres ; ecce inde a primordiis ærae christiane Tacitus, Thallus, Suetonius, Phlegon, Chalcidius, Celsus, Porphyrius et Plinius, omnes ethnici Scriptores ; ecce Pilatus adeo et Imperatores ethnici, Tiberius, Hadrianus, Alexander Severus, et Julianus Apostata de Christo, de Miraculis Christi, de sanctitate Legis Christianæ tam aperte eloquuntur, apertissime vero Mahumes ejusque Alcoranus ? Ecce antiquissimi Scriptores (quorum fors nomina vix norunt, qui nosse omnia videri volunt) Sanchoniaton, Hesiodus, Megasthenes, Euripides, Berossus, Alexander Polyhistor, Artapanus, Numenius, Diodorus Siculus et horum similes de Revelatione, que viguit et ante Mosen, et sub Mose, et post Mosen, ab hoc vero libris primitus consignata fuit, tam abunde testantur ? En ! quam sit mentita iniquitas sibi, cui majori jam probro os ut oppletur ; sit

§ II. THEMATA.

I. Non defuerunt inter ethnicos scriptores antiquissimi testes Revelationis praesertim Mosaicæ.

PROBATIO. *Revelationes sunt, quas ex Scriptura sacra vel ex Traditione certas tenemus de Mundi origine per architectum et gubernatorem Deum, de homine ad imaginem Dei ex terra formato et animantibus cunctis præposito, de religione servandi Sabbati, de præcepto noui gustandi fructum ex*